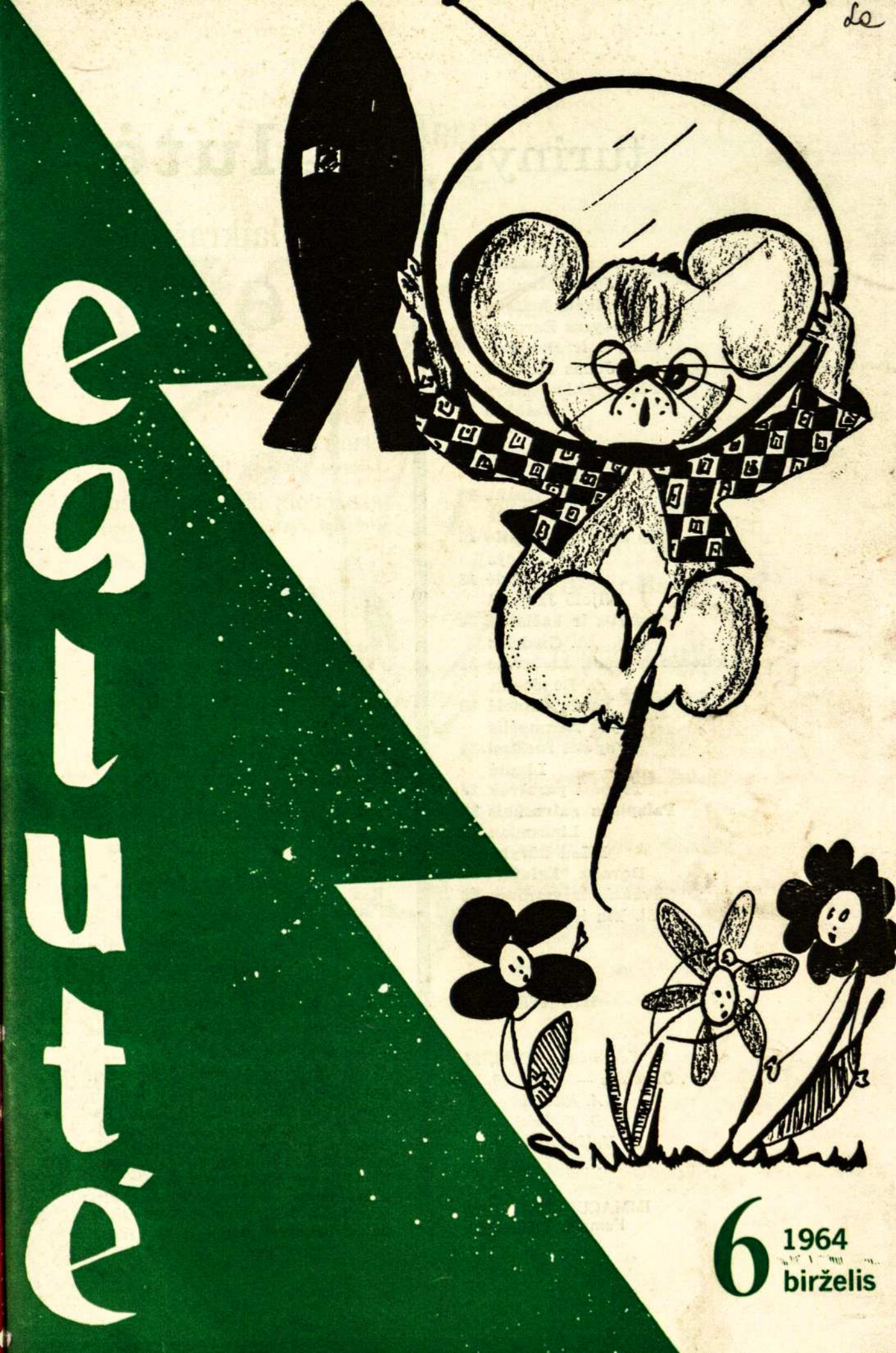

e
a
l
u
t
e

6 1964
birželis

turinys

Vasarėlė	3
Jonas Minelga	
Netikėta kelionė	4
Aloyzas Baronas	
Rasytė ir Daliukas	10
Jonas Minelga	
Pasidarykime patys	11
Tėtukas	12
Teta Julytė	
Tėveliui	13
Jonas Minelga	
Ar žinai...	14
Birutė Jankauskaitė	
Kaip Sakšat pasikeitė	16
J. Slėnys	
Tulė	18
Nijolė Jankutė	
Šunytis ir kačiukas	20
A. Giedrius	
Kelionės ir nuot. Lietuvoje	31
A. Bendorius	
Vardų dainelė	23
Vytė Nemunėlis	
Puputis ruošiasi	24
Linutė	
Truputį pagalvok	26
Palapinės galvosūkis	27
Linksmiau	28
Mūsų kūryba	29
Dovana "Eglutėi"	31
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— 1, 3, 24
P. Osmolskis	— 4, 6, 9, 20, 21
A. Rūkštelė	— 13
D. Kolbaitė	— 14
E. Muliolienė	— 16-17
A. Balukas	— 18

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

6

birželis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

"EGLUTĖ"

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

VASARĖLĖ

Jonas Minelga

Vasarėlę kvietėm,
Štai — ji jau atėjo!
Vyšniom ir avietėm
Sodai raust pradėjo.

Laukia, laukia Vytės
Upeliuko bangos.
Stebisi žuvytės:
Kas dabar čia rangos?

Už tvoros žiogeliai
Groja ką bemoka,
O balų žirgeliai
Su varlytėm šoka.

Saulė glosto smilgą
Ir paparčių kerą.
Kai rasa sužvilga —
Pievoj gera, gera.

1964, BIRŽELIS

Lietuvos
Nacionalinė
M. Mažvydo
biblioteka

NETIKĖTA KELIONĖ

Aloyzas Baronas

Kiekvieną šeštadienį Sauliukas turėjo eiti į šeštadieninę mokyklą. Kartais jam patikdavo, o kartais nelabai norėjo eiti, ypač kai būdavo gražu lauke, kai šviesdavo saulė ir dauguma vaikų lakstė kiemuose ar parkuose. Bet Sauliukas žinojo, kad reikia mokytis, nes nemokytam žemėje labai sunku. Nemokyti turi sunkiau dirbti ir jie negali tiek daug gero padaryti žmonėms ir tėvynei. Tačiau kada nebuvo pamokų, Sauliukas džiaugėsi, nors buvo ir tokių šeštadienių, kada labai norėjo eiti į mokyklą, susitikti savo draugus ir pasiklausti apie Lietuvos upes, miestus ir pilsis.

Vieną šeštadienį buvo labai gražus rytas. Nebuvo karšta, bet buvo giedra ir pūtė lengvas vėjelis. Sauliukas stebėjo, kaip lengvai siūbavo neseniai prieš jų namus pasodinti medeliai. Gretimam kieme rėkavo vaikai, gatve pravažiuodavo viena kita mašina. Mamytė rūsy skalbė, Sauliuko brolis važinėjo po kiemelį triratuku, o tėtis buvo kažkur išvažiavęs į miestą. Sauliukas tingėdamas išėjo į užpakalinę gatvelę. Jis gatvėj nenorėjo susitikti kitų vaikų, kurie buvo nelietuviai ir šeštadieniais galėjo būti namie ir žaisti. Jie juokdavosi iš Sauliuko, kam jis šeštadieniais eina į mokyklą, nes šeštadieniais niekas nesimoko. Vos Sauliukas kiek paėjo gatvėtakiu, kaip sutiko Bill ir Tony.

— Ei, tu vėl eini į mokyklą? — nusijuokė Bill.

— Niekas šeštadieniais nesimoko, tai kvailumas tokią dieną eiti į mokyklą, — stebėjosi Tony.

— Už tai aš mokėsiu daugiau kalbų, aš daugiau žinosiu ir galėsiu būti profesorium ar diplomatu ir sprausminių lėktuvų skraidysiu po kitus kraštus, — atsakė Sauliukas.

— Kai būsi, tai tada galėsi kalbų pasimokyti, — prieštaravo Bill.
— Tada bus pervėlai, — nesutiko Sauliukas, — mokytis reikia nuo pat mažens.

— Bet šeštadieniais tai bloga mokytis, — nusprendė Tony, — gali kokią šeštadienį ir praleisti, einame į parką.

Diena tikrai buvo graži, Sauliukas nelabai norėjo eiti į mokyklą, jis mažai dienų praleisdavo ir dabar galėjo kokią kartą nenuieiti. Jis stovėjo pasispaudęs po pažastimi knygą ir abejojo. Tikrai būtų gera nueiti į parką ir pažaisti.

— Einam, nebūk kvailys, — kvietė prisipyręs Tony.

— Tikras viščiukas iš tavęs, — tvirtino Bill.

— Žinoma, aš noriu mokaus, noriu ne, — atsakė Sauliukas, — galiu kokią šeštadienį ir nenuieiti.

— Einam į parką, — vėl pakvietė Bill ir jie visi nuėjo į parką už kelių blokų. Baseine nebuvo vandens, bet parke buvo supynės, suktis ratas, galėjai čiuožti žemyn tokiu geležiniu loviu ir kitaip žaisti. Sauliukas pasidėjo ant suolo knygą ir jie suposi sūpuoklėse, sliuogė žemyn ir suko viens kitą ratu. Buvo šilta ir labai linksma. Po poros valandų jiems visa tai nusibodo.

Netoli parko dūdavo traukinys. Tai išgirdęs Bill pasakė:

— Einam ten. Ten fabrikų kiemai ir ten sustoja traukiniai.

Berniukai paėjo porą blokų. Netoli buvo didelis plotas pilnas geležinkelio bėgių, toliau buvo keletas fabrikų, kurie stovėjo abipus gatvių. Ant vieno bėgių stovėjo ilgas traukinys, kurio dauguma vagonų buvo nedengti. Kiti vagonai turėjo tik neaukštas sienas, o kiti buvo su stogais, bet vagonų durys buvo atviros iš abiejų pusių ir saulė švietė į vagonų vidų, tik jo galuose gulėjo tamsesni šešėliai. Virš viso to ploto kabėjo melsvas rūkas ir buvo jausti dūmų kvapas. Čia buvo nešvaru, bet įdomu. Berniukai perėjo porą linijų bėgių ir atsidūrė prie vienos platformos. Pirmas ant jos užsirangė Tony ir šūktelėjo:

— Tai čia vietos daug. Galima lakstyti. Čia kaip krepšinio aikštelė, galima žaisti.

Po to užsikarstė Sauliukas ir Bill. Medinės grindys buvo šiltos ir nuo jų mušė kažkoks alyvos kvapas.

— Va, per vieną vagoną pereini ir gali peršokęs eiti toliau, — aiškino Tony. Sauliukas žvelgė į priekį, kur toli buvo garvežys. Jis buvo elektrinis ir iš jo nerūko dūmai, kaip Sauliukas buvo matęs kine ar pasakų knygoje. Netoli palei vagonusėjo darbininkas ir kažką apžiūrinėjo. Jo kepurė buvo panaši į beisbolo žaidėjo, ant kurios buvo

lyg klubo, geležinkelio ženklas. Vaikai nutilo, gi vyras arčiau priėjęs ir pastebėjęs vaikus, sušuko:

— Greičiau lauk iš vagono. Norite, kad suvažinėtų. Kur jūsų tėvai?

Berniukai tylomis nušoko nuo vagono ir nuėjo į gatvę. Vyrasėjo palei vagonus, paskui grįžo tuo pačiu keliu. Kai jo nebebuvo matyti, Bill vėl tarė:

— Dabar jie greit važiuos ligi kito fabriko. Lipam į tuos vagonus kurie turi sienas, bet be stogų.

— Ne, aš noriu namo, — žvilgterėjęs į saulę pasakė Sauliukas, bet saulė buvo aukštai, tikriausiai vaikai dar mokėsi ir jis dar turėjo laiko.

— Eime pasivažinėti, — kvietė Tony.

— Nebūk bailys, — sakė Bill.

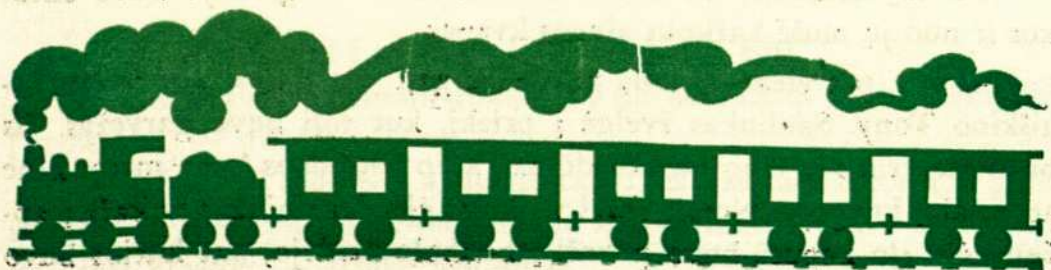
Jie vėl perėjo bėgius ir vienas kitam padėdami, sulipo į vagoną, kurio sienos buvo ligi Sauliuko galvos.

Iš dangaus švietė saulė, buvo malonu ir šilta. Vagone atrodo vežtas koks nors laužas, nes ant grindų mėtėsi varinių skardelių atkarpos. Staiga visi vagonai pradėjo tarškėti ir trūkčioti. Taip stipriai trūktelėjo, kad Sauliukas vos nesugriuvo ant grindų ir Bill ir Tony labai juokėsi.

— Mes esame daug kartų važiavę prekinio traukiniu. Paveža ligi kito fabriko, išlipi ir nueini, o kartais atgal perstūmia vagonus. Jie išlėto važinėja, vagonus renka, — pasakojo Bill ir trynė savo strazdanotą nosį.

Vagonai tarškėdami judėjo. Jų buvo labai daug. Gal koks šimtas. Prieky toli sudūdavo garvežys. Matyt jis turėjo pervaziuoti skersai gatvę, kadangi ten mirkčiojo raudona šviesa. Traukinys pamažu judėjo. Jie pervaziavo skersai plačią gatvę į kurią mamytė atvažiuodavo pirkti. Vienoj ir kitoj pusėj stovėjo automobilių eilės, nes traukinys buvo ilgas ir važiavo lėtai.

— Ten tikrai sustos ir mes išlipsim, — pasakė Tony, — jis važiuos ligi ano fabriko.

Visiems kelionė patiko. Pro šalį lėkė stulpai ir kartais atrodydavo, kad jie lekia, o vagonai stovi. Bet Sauliukas staiga pamatė, kad prie fabriko garvežys nestoja, bet dar toliau ir skubiau važiuoja.

— Žiūrėk, jis nesustoja, — nusigando Sauliukas.

— Vistiek kur nors sustos, — pasakė Tony.

— Gal grįš atgal ir parvažiuosim, — abejodamas tarė Bill.

Jie perkirto keletą gatvių. Prie pervažos mirkčiojo raudonos šviesos ir sustodavo eilės mašinų, bet Sauliukui dabar tai nebebuvo įdomu. Jis tik norėjo, kad greičiau traukinys sustotų, tačiau jis vistiek važiavo. Vienu metu Sauliukas galvojo, kad galima būtų iššokti, bet bijojo, kad gali užsimušti, nes buvo laikraštyje matęs, kaip berniukui traukinys nupiovė koją. Pagaliau traukinys vienoj vietoj, pasisukęs į šoną, sustojo.

— Lipam lauk, — sušuko Sauliukas ir pirmas iššoko iš vagono. Aplink buvo daug geležinkelio bėgių. Toliau pastatai, o už jų turėjo būti gatvė. Toliau buvo miesto centro aukšti mūrai. Sauliukas galvojo į kurią pusę namai, bet tikriausiai jie buvo labai toli.

— Palaukim, gal traukinys grįš atgal, — pasakė Bill su Tony, lipdami lauk. Toli jie pamatė einantį vyrą ir išsigandę pasuko gatvės link. Vyras nešėsi keletą įrankių ir buvo girdėti, kaip berniukus barė. Matyt jis buvo vienas traukinio palydovų ar šiaip darbininkas ir bijojo, kad vaikai nepakliūtų po traukiniu.

Berniukai pasišokinėdami lėkė bėgiais kol pasiekė pastatus ir vienu skersgatviu įėjo į gatvę, kuri buvo tuščia, nes abipus stovėjo fabrikai ir žmonių nebuvo, o gatvė važiavo tik mašinos ir sunkvežimiai.

— Kur nors čia turi eiti autobusas, — pasakė Bill ir jie tylėdami skubėjo miesto dangoraižių link, kurių pro aukštas pastatų sienas beveik nebuvo matyti.

— Ko nors paprašysim ir pavežės, — tarė Tony, — arba ir pėsti pareisim.

— Čia labai toli, gal trisdešimt blokų, — nusiminė Sauliukas ir beveik norėjo verksti.

Saulė švietė, nuo grindinio garavo alyva. Sauliukas jautėsi lyg ką nors pavogęs. Jis truputį nudžiugo, kai išėjo į gatvę, kurioj buvo krautuvų, pravažiavo autobusas, ir vaikščiojo žmonės. Sauliukas priėjo prie vienos krautuvės ir pažiūrėjo pro langą. Ant sienos kabėjo laikrodžiai ir Sauliukas pamatė, kad jau buvo beveik pirma. Iš mokyklos vaikai jau tuoj eis namo, namuos lauks mamos su pietumis ir bus labai linksma, žinant, kad gražiai praleidai dieną, mokeisi ir todėl daug

smagiau likusį pusdienį žaisti. Sauliukui pasidarė labai liūdna. Prie gatvės kampo sustoję Tony ir Bill rodė nykščiu, kad juos kuri nors pravažiuojanti mašina paimtų, bet niekas nestojo. Visi važiuodavo pro šalį ir purtė galvas. Laikas bėgo. Sauliukas žinojo, kad tėveliai laukė jo grįžtant iš mokyklos ir dabar labai rūpinasi. Autobuso laukė daugiau žmonių, bet kai visi sulipdavo ir nuvažiuodavo, Sauliukas likdavo stovėti. Jis nežinojo gerai į kurią pusę reikia važiuoti, o taip pat neturėjo pinigų.

Ant kampo vis dar stovėjo Bill su Tony ir norėjo, kad kas nors paimtų į mašinas. Sauliukas bijojo ir jam pasidarė taip graudu, kad jis pradėjo verkti. Jis šnirpštė tyliai, lyg bijodamas, kad kas neišgirstų. Jis nebesugalvojo ką daryti. Tuo metu kažkas stipriai paėmė už peties. Sauliukas pakėlė ašarotas akis. Pasilenkęs ties juo stovėjo didelis ir storas policininkas ir nustebęs žiūrėjo žemyn.

— Kas tau yra, vaike? — paklausė.

— Namu noriu parvažiuoti, — pasakė Sauliukas, — žiūrėdamas pro ašaras į policininko žvaigždę, prisegtą ant krūtinės, kuri spindėjo saulėje.

— Kur tu gyveni? — policininkas žiūrėjo ramiai, beveik piktai ir Sauliukui buvo labai neramu, bet jis pasakė kur.

— O, tai toloka, bet vistiek parvešiu. O anie tavo draugai? — parodė į Bill ir Tony.

— Taip.

— Ei, jūs, — pašaukė policininkas, — važiuojam namo.

Vaikai žiūrėjo ir nelabai norėjo eiti. Bill aną dieną mėtydamas akmenėliais į kaimyno šunį išmušė garažo langą, o Tony buvo atsukęs pievai laistyti vandenį, kuris valandą bėgęs patvindė kiemą ir pievelę. Vaikams atrodė, kad policininkas žino ir dabar už tai gaus barti, bet policininkas parodė į čia pat stovinčią mašiną ir pasakė:

— Aš jau pirma pravažiuodamas mačiau, kad čia kas nors negerai.

Po to kai vaikai susėdo į mašiną, jis pasakė kažką per radiją ir jie važiavo namų link, nors Sauliukui atrodė, kad jis važiuoja visai į priešingą pusę. Jie visi tylėjo, Sauliukas galvojo ką pasakys tėtis, gi Bill ir Tony galvojo apie kaimynams padarytas blogybes.

— O kaip jūs čia patekote? — vėl klausė policininkas ir berniukai nenoromis papasakojo.

— Tai gerai, kad nenuvežė į kitą miestą, — juokėsi policininkas, gi Sauliukas, žvilgterėdamas į pastatus ir krautuves, rūpinosi, kas jam

bus namie. Netoli namų policininkas vaikus paleido. Sauliukas nudžiugo, kad nematys tėvai, bet tėveliai jau susirūpinę stovėjo gatvėje ir dairėsi. Visi vaikučiai jau buvo grįžę iš mokyklos, tik Sauliukas ne. Mamytė paskambinus mokytojai sužinojo, kad Sauliuko mokykloj nebuvo. Dabar, pamatę išlipant vaikus iš mašinos, tėvai išsigando.

— Kur tu buvai? Ką padarei? — jie klausė.

Sauliukas ašarodamas viską pasakė. Tėtis barėsi, o mamytė pasakė:

— Dabar eik valgyti, kitą kartą žinosi, kad reikia tėvų klausyti. Gerai, kad taip baigėsi.

Sauliukas valgė nenoromis, jam buvo labai nesmagu, be to, jis atsiminė, kad savo knygą paliko parke ir dabar ji jam labai rūpėjo. Pavalgęs jis nubėgo į parką ir rado du vaikus jo knygą bespardančius.

— Čia kiniška knyga, — vienas pasakė, — mes ją spardom, nes kas gali ją paskaityti?

— Čia mano knyga, lietuviška, jūs nieko nesuprantat, — supyko Sauliukas. Jis paėmė apglamžytą knygą, nupurtė smėlį ir sakė, — jūs nieko nesuprantat, o aš moku dvi kalbas ir galiu paskaityti. Šiandien pasauly bloga tiems, kurie tik vieną kalbą moka. Taip ir laikraščiai rašo.

Vaikai žiūrėjo tylėdami ir Sauliukas ėjo namo nešinas knygą ir džiaugėsi, kad jis moka paskaityti tokias knygytes, kurios tėvelių kalba rašytos. Namuose jį vėl pasitiko tėtis:

— Kodėl paklausei kitų ir sėdai į traukinį?

— Jie mane bailiu vadino, — atsakė nusiminęs Sauliukas.

— Bailys yra tas, kuris bijo daryti kaip pats nori, o daro kaip kiti liepia, — atsakė tėtis.

Sauliukas atsisėdo ant laiptų ir ėmė vartyti knygytę, galvodamas ką šiandien mokykloj skaitė. Švietė saulutė, buvo malonu ir gera, kad jis sėdi namuose ir kad viskas gerai baigėsi.

RASYTĖ IR DALIUKAS

Jonas Minelga

Sesytė
Rasytė
Kad trepsi, kad šoka.
Broliukas
Daliukas
Dar šokti nemoka.

Sesytė
Rasytė
Jau skaito ir rašo,
Tėtuko
Pieštuko
Ir plunksnos ji prašo.

— Jis vyras
Pipiras! —
Tėtukas mums sako.
O gaidį,
Kai žaidė,
Pabaidė nuo tako.

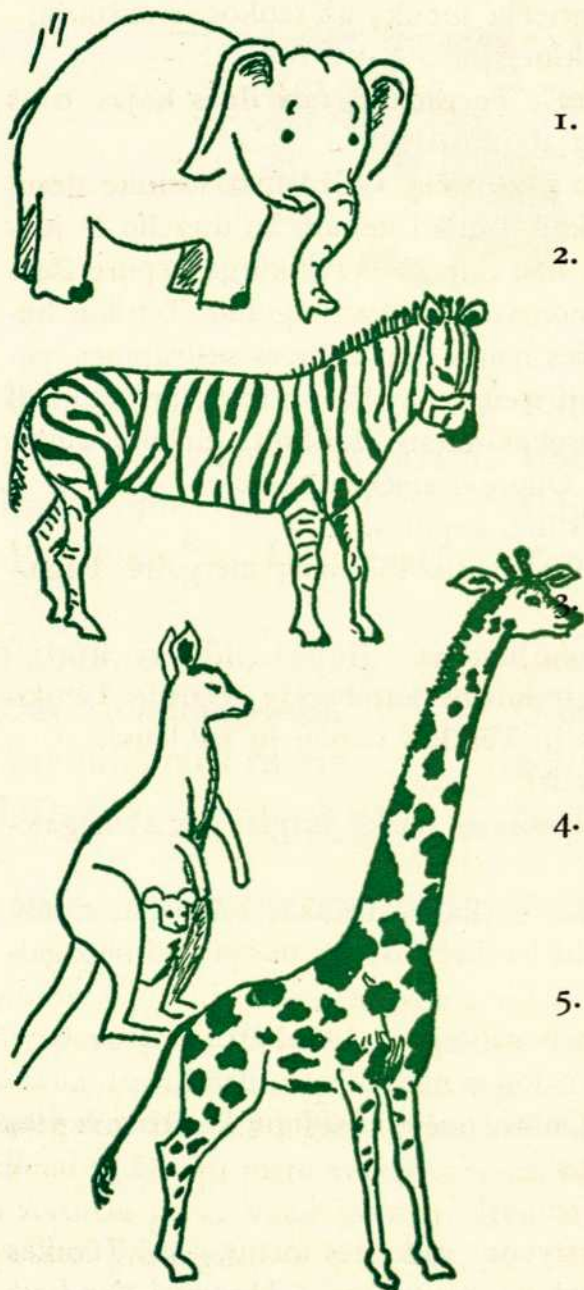
Broliukas
Daliukas,
Sutikęs už kampo
Rainiuką
Žvainiuką,
Jam ūsą patampo.

“EGLUTĖ” LINKI VISIEMS LINKSMŲ ATOSTOGŲ.
IKI PASIMATYMO. RUGSĖJO MĖNESĮ JI VĖL PAS JUS ATEIS.

PASIDARYKIME PATYS

PASIDARYKIME ZOOLOGIJOS SODĄ

1. Iškirpkite du keturkampus kartono gabaliukus lygiai to pačio dydžio.
2. Stora adata išdurkite visuose keturiuose šonuose eilę skylučių. Skylutės turėtų būti ne per didelės ir priešais viena kitos, priešingose kartono keturkampio šonuose. Padarykite keturias skylutes kiekviename šone.
3. Iškirpkite vieną žvėrį šiame puslapyje. Padarykite jam atramą iš pailgo kartono gabaliuko. Priklijuokite atramą ant užpakalinės žvėries pusės.
4. Paimkite 16 dantims krapštyti pagaliukų. Įsmeikit pagaliukus į vieno keturkampio skylutes.
5. Įstatykite žvėrį su atramą, taip kad jis pats vienas stovėtų. Uždėkite antrą kartono keturkampį, pritaikant pagaliukus į jo skylutes. Dabar turite žvėrį narve! Iškirpkite kitus žvėris, padarykite daugiau narvų ir bus visas zoologijos sodas.

TĖTUKAS

Teta Jūlytė

— Jurgi, na, greičiau, — šaukia verksmingu balsu Jonukas, stovėdamas prie durų, — juk pasivėlinsime.

— Palauk, palauk truputį, jau einu, — atsako iš kito kambario Jurgis. — Juk negaliu eiti su skrybėle be dirželio.

— O iš kur paimsi tu tą dirželį?, — klausia prisipykęs Jonukas. Bet Jurgis, pagaliau atsiradęs, griebia Jonuką už rankos ir teištaria:

— Dabar tai jau bėkim tekini...

— Gera! tau sakyti "bėkim". Tu didelis, turi ilgas kojas, o aš dar mažas. Negaliu... — Tačiau abu nuskuba.

Tą patį vakarą Tėtukas ėjo į bažnyčią. Grįždamas susitiko draugą. Draugas tuojau pastebėjo, kad Tėtuko kepurė be dirželio ir juokaudamas paklausė, kas nutiko, kad taip su netvarkinga kepure išėjo iš namų. Mat, Tėtukas buvo žinomas savo tvarkingumu. Tėtukui buvo nesmagu. Jis susimąstė. Grįžęs namo ramiai, nors susirūpinęs, papasakojo visą įvykį žmonai. Toji stengėsi viską paversti juokais, kad išsklaidytų nesmagumą. Bet Tėtukas nutarė išaiškinti dirželio dingimą. Pirmiausia pašaukė dukrelę Onutę ir stačiai paklausė:

— Onut, kur mano dirželis nuo kepurės?

— Dirželis? — nustebusi pakartojo klausimą mergaitė. Pagalvojusi gi pridūrė:

— Greičiausia tai bus Jonuko darbas.

Jonukas su Jurgiu buvo gretimame kambaryje. Išgirdę Tėtuko balsą, abu atbėgo nudžiugę pas jį. Tėtukas ramiai jų paklausė:

— Kur mano kepurės dirželis?

— Ant mano kepurės, — linksmai atsakė Jurgis. Juk aš negalėjau eiti į sueigą be dirželio.

— Gera! gerai... Suprantu... — kalba Tėtukas tokiu pat ramiu balsu. O aš į bažnyčią galėjau eiti be dirželio? Ar tu apie tai nepagalvojai?

— Apie tai, Tėtuk, tikrai nepagalvojau... Labai atsiprašau...

Tuo ir baigėsi visas tas nemalonus nuotykis su dirželiu.

Jurgis su Jonuku ir sesute Onute, nuėję į žaidimų kambarį ir visą tą įvykį prisiminę, meiliai sušuko:

— Štai koks geras mūsų Tėtukas!

Jie kalbėjosi apie savo ankstyvos vaikystės metus, kai Tėtukas juos šeštadienio vakarais maudydavo, rengdavo, o Mamytei liepdavo

TĖVELIUI

Jonas Minelga

Pabūk, pabūk, tėveli,
Daug džiaugsmo čia turėsi!
Pašoksime "Kalvelį"
Ar "Šustą" — ką norėsi!

Pabūk — nebeik nuo mūsų,
Uogyčių tuoj atnešim.
Daugiau barzdos nei ūsų
Tau — prižadam — nepešim!

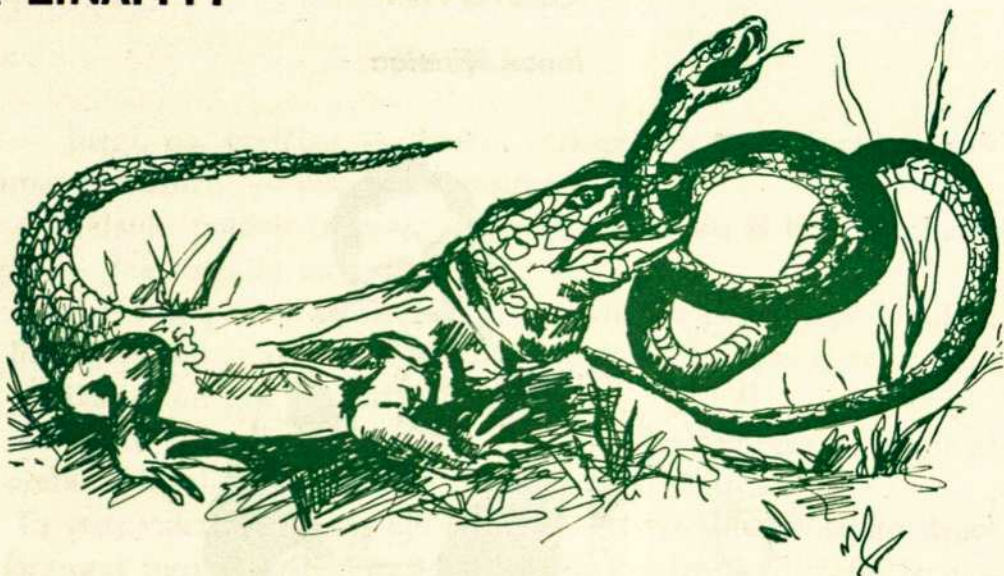
Pabūk, pabūk, tėveli,
Dar valandėlę-kitą,
Tai suksimės rately
Užtraukę ramta-drita!

Laukuos saulelė švyti,
O puokštėje — žibutė.
Kaip gera mums, tėtyti,
Su tavimi pabūti!

ilsėtis. Kaip kiekvieną laisvesnę valandėlę, nors jų turėjo mažai, pašvęsdavo jiems. Šeštadienio vakaras ir sekmadienis skirtas buvo visai šeimai. Prisiminė, kaip jie visi ir jų mamytė laukdavo to brangaus savaitgalio. Išvykos į gamtą, pasakojimai, aiškinimai, juokavimai, žaidimai tų išvykų metu vaikams vėrėsi jų prisiminimuose, kaip karoliai į žėrinčią pynę. Visur jie matė savo tėtę ramų, švelnų, kantrų, nepaprastai protingą.

— Tokio kito tikrai nėra visam pasaulyje, — nutarė vaikai.

AR ŽINAI...

Apie gyvates?

Spaudai paruošė Birutė Jankauskaitė

Štai jau pavasaris. Minkšta, pilna kiaušinių gyvatė šliaužioja takų pakraščiais, šen bei ten pačiupdama kokį driežiuką.

Pageltusių paparčių pavėsyje ji padės savo kiaušinius ar, tiksliau pasakius, atves jau gyvas gyvatytes, nes, kuomet saulė būna karštesnė negu priderėtų tam meto laikui, kiaušiniai praskyla jos pilvukyje ir kokia pusė tuzino piršto ilgumo gyvačiukų, išrieda iš motinos iščių. Jie tučtuoju nušliaužia į medžioklę kiekvienas sau. Iš pat pirmos dienos jie jau žino, kaip pagauti ir suparaližuoti mažą driežiuką. Bet vėliau jie išmoks taip pat ir bijoti šios giminės keršto: žaliasis driežas, didelis ir stiprus, greitas ir lankstus, aštriais dantimis ir pliekiančia, kaip botagas, uodega galės išaugęs užpulti gyvačiuką ir jį, žiauriai sudraskęs, sudoroti.

Ne vien žaliojo driežo gyvačiukams reikia saugotis. Ežys taip pat moka gudriai juos iššaukti į kovą ir savo spygliais sudraskyti. Dar geriau: kartais pats pirmas puola, voliojasi ant šliaužiančio priešo, savo spygliais jį badydamas ir jį pribaigia sutriuškindamas galvą savo adatos smailumo dantimis.

Kartais vos paaugusi, turėdama tik dalį to patyrimo, kurį savo klastingu ir apgaulingu gyvenimu ji vėliau įsigys, toji užnuodytoja,

žudikė įsidrąsina nušliaužti net iki žmonių gyvenamų vietų, kur kaps-
tinėjasi riebios vištos, antys ar kalakutai. Vien tik žudymo malonu-
mui pasiduodama, ji nusižiūri kokį didesnį, stiprų viščiuką, susiveja
tartum spyruoklė ir, apskaičiavusi tinkamą nuotolį, metasi į grobį.
Dantys įkirtę, nuodų liaukos išleido skystį plonais kanalais, iš kurių
per dantis patenka tiesiai į paukščio kūną. Ir visa tai netrunka nė se-
kundės. Viščiukas guli ant nugaros, kojytės beviltiškai ištiesęs į dangų.

Bet baisaus keršto už tai ji neišvengs! Aukos klyksmą išgirde,
visi paukščiai atbėga. Vištos ir gaidžiai žiauriai nubaus gyvatę sna-
pais, nagais ir sparnais greičiau, nei ji bus suspėjęs pabėgti. Iš to šliu-
žo paliks tik beformis, kruvinas ir dulkėmis apsivėlęs daiktas.

Kaime gyvatės įkandimas kartais žmogui yra mirtinas, nes pani-
koj retas kuris susivokia, kaip elgtis. Jeigu esi gyvatės įgeltas, reikia
tuojau pat stipriai užveržti vietą tarp žaizdos ir širdies. Jeigu, pavyz-
džiui, esi įkastas žemesnės rankos daly, reikia užveržti ranką prieš al-
kūnę. Taip pat patariama, jeigu burnoj žaizdos neturi, iščiulpti krau-
ją iš žaizdos ir tuojau pat išspiauti.

Kai kuriuose kraštuose gyvačių dar apščiai randama. Jos greitai
dauginasi. Kiaušinius gyvatė padeda tris kartus į metus: pavasarį, vos
vasarai prasidėjus ir rugsėjo mėnesį.

Kaimo žmogus jų saugojasi ir be jokio pasigailėjimo žudo nuo-
dingąsias gyvates. Kartais atsitinka, kad gyvatei tingiai roplinėjant
šiltame ir kvapiame šiene šienapiūtės metu, ūkininkas netyčia įsmei-
gia į ją savo šakę. Piktasis kirminas raivosi tada beviltiškai kol nu-
gaišta.

Gyvatė labai mėgsta saulę ir saulės įkaitintus akmenis, bet dar
daugiau žmogaus šilumą. Pokaičio metu kaimietis pavalgęs užmiega
žolėje. Dažnai po atsilapojusiais marškiniais gyvatė susiraizgo ant jo
krūtinės. Ūkininkui prabudus ir staiga pajudėjus, gyvatė, pajutusi pa-
vojų, įkanda į krūtinę ar į kaklą.

Savo nuodingais įgėlimais ji sunaikina pakankamai žiurkių ir
kitų grūdų kultūros griaužikų. Tuo ji priklauso ir prie žemės ūkio pa-
dėjų, lygiai kaip pelėdos ir vabalėdžiai paukščiai.

Gyvatės gyvenimas susideda iš penkių brendimo metų. Per visą
šitą laiką ji keičia odą dešimtį kartų, kiekvieną kartą palikdama kur
nors krūmuose savo senąją išnarą permatomos makšties pavidale. Gal
ir jums teko rasti tokias odas, tartum gyvačių vaiduoklius?

KAIP SAKŠA

J. S.

Sakšat buvo nykštukas — pats mažiausias. (Tik jam nesakykit, užsi-
gaus.) Jis buvo gerokai išdykęs —
pats linksmiausias.

Sakšat priklausė Nykštukų Pievų
Pagražinimo Komitetui. Jis buvo vy-
riausio nykštuko, Bim, kairioji ran-
ka. Ne dešinioji, kairioji. Matot, Sak-
šat mėgo viską daryti atvirkščiai.

Pats mažiausias nykštukas buvo
dažymo skyriuje. Jis dažė gėles, gry-
bus, vabaliukus — viską, kas tik pa-
kliūdavo jam po ranka, arba po tep-
tuku. Oi! Sakšat viską darydavo ki-
taip! Jis net katinui Miau nudažė uo-
degą mėlynai. Miau supyko, nes tu-
rėjo sėdėti rūsy kol jo raini plaukai
ataugo.

Sakšat gėles bandė nudažyti žaliai,
o žolę spalvuotai. Žinot — atvirkš-
čiai. Neišėjo. Dievo karvytė pamatė
tą keistą atvirkščią šypseną ant Sak-
šat veido ir nubėgo pas Bim. Ta šyp-
sena buvo ženklas, kad išdykėlis ką
nors užtaisys — ir aišku, atvirkščiai.

PASIKEITĖ

nys

Vieną kartą viskas pasikeitė, nors prasidėjo atvirkščiai, kaip paprastai. Sakšat dažė musmires su kitais nykštukais. Tada musmirės neturėjo taškų, o juk viskas atrodo daug gražiau su taškais... Mūsų atvirkščias nykštukas norėjo musmires dažyti baltai su raudonais taškais, vietoj raudonai su baltais taškais. Ta atvirkščia šypsena jau būtų viską sugadinus. Tik staiga, atlėkė peteliškė. Ji tik norėjo Sakašt priminti, kad nieko nedažytų atvirkščiai. Sakšat pašoko. Dažai keberiookšt nuo musmirės. Nykštukas žiūri — jis visas taškuotas.

— Sakšat, tu dabar būsi Taškas, tikras Taškiukas! — juokėsi nykštukai.

— Sakšat — Taškas. Viskas tikrai išėjo atvirkščiai. Tiktai gerai atvirkščiai, — nusišypsojo Taškiukas iš savo naujo vardo. Ir jis pasitaisė nuo tos dienos. Tikrai! Paklauskit katino Miau...

TULĖ

Nijolė Jankutė

(tėsinys)

Prie lentynos, kvailai išsišiepęs, stovėjo Dūdis ir savo murzino-
mis rankomis tampė baltuosius, gražiuosius Tulės krikšto batukus...
Jis, net liežuvį prikandęs, stengėsi užtraukti vieną jų ant savo kumš-
čio. Ant grindų vėpsojo sulaužyta dėžutė... Skaudžiai riktelėjusi, Tulė
puolė prie išdykėlio ir abiem rankom įkibo jam į ausis. Išsigandęs vai-
kiūkštis metė žemėn batukus ir ėmė spiegti. Bet Tulė nepaleido. Ji
gnaibė Dūdžio ausis, šaukdama pro sriautais bėgančias ašaras:

— Žinosi liest mano batukus, žinosi!

Dūdis sukruto gintis. Prislopinęs riksmą, paleido į darbą ko-
jas. Taikliai spardė jis Tulės blauzdas, tačiau su kiekvienu spyriu ji
dar tvirčiau kabinosi į raudonas berniūkščio ausis.

— Maaaamaaa! — nesavu balsu sukliko Dūdis.

— Tas žioplų rėksnys! — nusigandusi galvojo Tulė, — jau da-
bar tai atbėgs ponja Birbylienė.

O Dūdis klykė ir spiegti ir kando jai į ranką. Tulė nebežinojo,
ką daryti, kai akys netikėtai užkliuvo už tuščio gėlių vazono. Ji stai-
ga griebė tą sunkų puodą nuo kėdės ir vienu mostu užvožė Dūdžiui
ant galvos!

— Mmm-hrmm... staiga užlūžęs, gurguliavo Dūdžio balsas iš po
vazono, tartum iš po žemių. Ir kas atsitiko po to, Tulė negalėtų pa-
pasakoti. Viskas įvyko taip greitai ir triukšmingai, kaip "Mickey
Mouse" filme.

Durys atsidarė su trenksmu ir pro jas įvirto ponja Birbylienė
šaukdama, "Dūdyti, katinėli! Aš čia, aš čia!" Paskui ją atbėgo nusi-
gandusi mama. Ponja Birbylienė puolė prie Dūdžio, lyg jis būtų sken-
dęs liepsnose, ir ėmė traukti jam nuo galvos vazoną, vis dar šaukdama,

— Vargšeli mano, puputi! Ką tau padarė, ką tau padarė!

Iš po vazono, graudžiai maurojo Dūdis, pritardamas savo dejuo-
jančiai mamai.

— Bet, ponია! Prašau, nurimkit, ponია! — stengėsi Birbylienė peršaukt mama, tačiau toji nepasidavė.

— Dūdi, sūneli! Sužalojo tave, sužalojo! Oi, oi, oi! — vis plonėjančiu balsu šaukė ji, visomis jėgomis traukdama berniūkščiui nuo galvos vazoną.

— Rita, kas čia atsitiko? Kodėl taip padarei? — labai piktai ėmė klausinėti mama. Tulei pasidarė baisiai graudu.

— Jis su... sulaužė... dė... dė... dėžutę... Uk-uk-uk. Iš... iš...išstampė batukuuuus... Uk-uk-uk — pravirko ji ir užsikūčiojo.

— Ach, tu mano varge! — sudejavo mama, susiraukė ir lyg ką atsiminusi, sugriebė Tulę, palenkė ant savo kelių ir ėmė lupti.

Tulė laikė pakėlusį suknutę ir nebeverkė, nors buvo taip graudu, net gerklę plėšė. Ir tuo metu kažkas triokštelėjo. Mama paleido Tulę, ir jos abi sužiūro. Tai buvo vazonas. Galų gale pasidavė jis įnirtusiai ponios Birbylienės atakai ir suskilo. Staiga išvaduotas Dūdis atsimušė į sieną, o ponია Birbylienė aiktelėjusi sukrito ant kėdės.

Vieną akimirksnį buvo tylu. Paskui pasigirdo kažkur plonas cyp-telėjimas lyg užslopintas čiaudulys. Jis augo kas sekundė garsyn, pavirto į tramdomą prunkštimą ir galų gale plyšo kaip koks burbulas, paleisdamas skambantį juoką. Tai kvatojo Tulė. Vargšė Tulė! Žinai gi, kaip sunku, kada ima juokas, bet juoktis nevalia? Tas juokas tada plėšo tave, purto tartum lapą, veržiasi pro lūpas unkšdamas... Tu įtempi visas jėgas ir imi skaičiuoti grindų lenteles, arba žiūri į lubas, arba bandai nemirskėti, arba galvoji apie tolimus kraštus, kur liūtai suėda misijonierius ir potvyniai nušluoja ištisus čiabuvių kaimus, bet... veltui. Juokas nugali viską, ir tu, buroku nuraudęs, klyki ir gaikčioji tartum indėnas karo šoky. Lygiai taip jautėsi Tulė. Ji išraudo ir purtėsi visa. Per veidus jai riedėjo ašaros, o ji kvatojo, ir kvatojo, ir kvatojo, žiobčiodama kaip ištraukta žuvelė.

Ponია Birbylienė pašoko nuo kėdės lyg įdurta.

— Tai jau perdaug! Tai žiauru! — šniokštė ji, — koks neišauklėjimas! Laukinukė! Tikra laukinukė! — ir, pagriebusi rėkiantį Dūdį už rankos, apsisuko ant blizgančio kulniuko ir išsiveržė pro duris.

O Tulė kvatojo. Ir kai mama sugrįžo išlydėjusi ir atsiprašiusi nelaimingąją viešnią, mergytė dar tebesiraitė ant kilimo, gaudydama orą. Mama norėjo barti, bet negalėjo, nes juoko velniukas iškraipė lūpas, ir ji pati susmuko fotelyje, skambiai pritardama Tulės kvakenimui.

ŠUNYTIS IR KAČIUKAS

A. Giedrius

Ūkininko prieangyje susitiko penkių savaičių šunytis ir tokio pat amžiaus kačiukas. Kaip gyvi dar nebuvo juodu vienas kito matę.

— Kas tu toks? — paklausė šunytis kačiuko.

— Aš — kačiukas. O tu kas?

— Aš — šuniukas.

— O kodėl tavo ausys nudribusios?

— Kad mano mamos tokios. O kodėl tavo stačios?

— Tokios ir mano mamos, stačios.

— Ar mudu negalėtuva pažaisti? — pasiūlė šunytis ir straktelėjo artyn prie kačiuko.

Bet kačiukas tiktai purkšt! kepšt! sunyčiui su kojuke per snukutį ir sako:

— Nelisk!

Šunytis sucipo išsigandęs ir pašoko į šalį. Bet tuojuo vėl atsisuko ir supykęs sako kačiukui:

— Ką tu ten saujoje turi? Pasidėk! Tu man į snukutį įbrėžei!

— Nelisk! — pakartojo kačiukas. — Man tavo dantys nepatinka.

— O man tavo letena nepatinka! — sušuko šunytis ir norėjo pulti kačiuką.

Tuo tarpu į prieangį įėjo gaidys.

— Ko judu čia vaidyjatės! — riktelėjo jis.

Pasižiūrėjo į vieną, pasižiūrėjo į kitą ir kaptelėjo kiekvienam po sykį į pakaušį. Šunytis sucipo ir uodegą pabrukęs išnėrė į kiemą. Kačiukas uodegą papūtęs šmurkštelėjo gilyn į trobą.

Gaidys iškėlė galvą ir skaniai ėmė juoktis.

— Ar jūs matėte? — pasakojo jis vištoms. — Susitiko du vyrai ir tuojuo — peštis! Mano kieme peštukų nereikia!

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

A. Bendorius

Sutemus pasiekėme Galinius, kuriuos turėjome apginti nuo lenkų partizanų užpuolimo. Užėjo tirštas rūkas ir nieko nesimatė už poros žingsnių. Buvo balandžio mėnuo, ištirpęs žiemos sniegas laukus ir kelius pavertė purvu. Briedome tamsoj per baleles vandens, klampojom per purvynus, kol pasiekėm Galinių kaimo pirmuosius namus. Ten apsistojome ir laukėme, kada užpuls lenkai partizanai. Palaukę keletą valandų, gavome vado įsakymą nusileisti žemyn aukštu krantu prie ežero ir ten laukti lenkų, ateinančių ežero ledu. Mat, storas ežero ledas dar nebuvo ištirpęs ir buvo galima juo patogiai eiti, nes nebuvo slidus. Nusileidom žemyn, pasiruošėm sutikti užpuolikus, bet ir vėl jų nesulaukėm. Jau artėjo rytas, ilgiau laukti negalėjom, nes nušvitus, lenkai pirmieji per siaurą ežerą mus apšaudys. Tad vadas nutarė žygiuoti ežero pakraščiu į jo galą, kur buvo plentas ir ten užimti sargybas. Buvo griežtai įsakyta nesikalbėti ir nekosėti, kad neišgirstų lenkai kitoj ežero pusėj.

Tyčiai eidami, girdėjome anoj pusėj ežero besišnekančius lenkus. Vienoj vietoj girdėjome barškant metalinius kibirus, kai jie girdė savo arklius. Vadinasi, ten yra ir lenkų raitelių, bet negalėjom žinoti, kiek jų yra.

Lenkų nepastebėti, laimingai pasiekėme savo sargybų vietą. Anksti ryte užėmėm pozicijas aukštai ant ežero kranto. Pasinaudojom dar iš pirmojo karo išlikusiais apkasais. Jie buvo pažliugę vandeniui ir purvui, bet juose buvo saugiau. Iš jų mes galėjome stebėti, kas dedasi kitoj ežero pusėj. Mes galėjom matyti kiekvieną lenkų judėjimą. Apie pietus jie pradėjo grupuotis ir dideliu būriu išėjo per ežerą tiesiai priešais mus. Jų buvo kelis kartus daugiau kaip mūsų, bet mes buvome pasislėpę apkasuose, o jie ant lygaus ledo, mums kaip ant delno. Vadas įsakė tūnoti ramiai ir pradėti į juos šaudyti tik jam davus ženklą. Jis norėjo, kad lenkai užpuolikai prieitų arčiau mūsų ir pasidarytų geresniu taikiniu.

Kai jie atėjo į vidurį ežero ir nuo mūsų buvo tik už kelių šimtų žingsnių, mes pamatėme, kad jie priešais save varosi būrelį lietuvių kaimiečių. Matomai jie tikėjosi būti apšaudomais ant ežero, tad nuo to apsidrausti, jie paėmė drauge su savim būrį vietos gyventojų lietuvių ir juos varėsi pirma savęs. Tai darydami, jie žinojo, kad mes dabar į juos nešaudysime, nes bijosime nušauti savo žmones, nekaltus gyventojus. Padėtis pasidarė labai sunki. Matome, kad ir mūsų vadas susirūpinęs, nežino kas daryti. Po minutėlės jis davė įsakymą atidaryti smarkiausią ugnį iš šautuvų ir kulkosvaidžio, bet šaudyti ne į žygiuojančius, o viršum jų. Manyta, kad smarki šaudymo ugnis lenkus puolikus išgąsdins, ir jie bėgs atgal, o jų varomi lietuviai nuo jų atsiplės ir pabėgs į mūsų pusę.

Mūsų laimei, taip ir buvo. Pirmiesiems šūviams sugriaudus, lenkai sumišo. Vieni jų puolė ant ledo, o kiti pasileido bėgti atgal, kiek tik jų kojos nešė. Lietuviai tuo tarpu spruko nuo lenkų į mūsų pusę. Tada mes ėmėme taikliai pilti į vienus likusius užpuolikus. Matėme kaip jie bėgdami vilko su savim sužeistuosius ar nukautus savo draugus.

Po kautynių sugrižome į savo vietą prie plento. Jau buvo vidurdienis, bet mes buvome nuo vakar dienos ryto

VARDŲ DAINELĖ

Vytė Nemunėlis

Rida-rida, rida-dai,
Žydi jau visi žiedai:
Žydi pienės,
Ir žibutės,
Ir purienos
Pasipūtę,
Daug margų, ir daug baltų
Ir šimtų šimtai kitų...

Tra-lia, lyia, o-čia-čia,
Jau visi paukšteliai čia:
Ir gegutė,
Ir garnys,
Ir lakštutė,
Ir genys, —
Čiulba-ulba, trū-tu-tū
Ir šimtų šimtai kitų...

Tindi-rindi, rida-dai,
Gražūs mūs visų vardai:
Algis, Rimas
Ir Nijolė,
Saulė, Dalius
Ir Danguolė,
Daug Biručių, Vytautų,
Ir šimtų šimtai kitų...

nevalgę ir “akių nesudėję”. Po mažo poilsio aš su savo draugu Petru G. (kuris vėliau vedė mano seserį) išvykome savanoriais žvalgybon į šiaurės pusę, patikrinti ar kartais lenkai mūs nesupa iš dešinės.

(Bus daugiau)

PUPUTIS RUOŠIASI

Linutė

— Kokio kupstelio žolės tikrai reikės. Mamytė sakė, kad prie jūros tik smėlio yra. Bus smagu turėti nuosavos žolytės atsisėsti, — nusprendė Puputis ir sukimšo dar vieną saują žolės į savo lagaminą.

Pliumpt, pliump, pliump. Peliukas sumetė akmenukų į lagaminą. Jis labai rimtai dirbo ir viską dar rimčiau apsvarstė.

— Gal pleže nebus akmenukų. Atsivešiu savo akmenis ir tada galėsiu mėtyt į jūrą. Valio! Važiuosim prie jūros!

Puputis užvožė lagaminą ir ant jo atsisėdo.

— Ko dar reikėtų? Mamytė ir tėvelis visad sako, kad reikia gerai pasiruošti kelionėms. Kaip jie nustebs, kai aš viską iš anksto paruošiu! Kad tik ko nors nepamirščiau... Laiko taip maža — tik trys savaitės.

Puputis ėmė skaičiuoti dienas iki atostogų. Skaičiavo, skaičiavo, o tų dienų tiek daug pasidarė. Pritrūko priešakinųjų kojyčių nagų. Pritrūko užpakalinių kojyčių nagų. Įskaičiavo jis savo ausytes ir net uodegytę, bet vistiek dar liko dienų.

— Oi! Aš nemaniau, kad trys savaitės turi tiek daug dienų! — nusiminė peliukas. Dar ilgai reikės laukti. Bet

gal nieko — turėsiu daug laiko pasiruošti. Hmmm... Ko dar trūksta?

Puputis apsidairė. Vėl atidarė savo lagaminą ir viską pavartė.

— Aha! Maisto reikia. Keli gabaliukai sūrio būtų visai ne pro šalį. Išalksime ten prie jūros, o smėlio negali valgyti. Reikia paprašyt mamytės, kad duotų sūrio. — Ir peliukas nurūko pas mamą.

— Labas, Puputi, — pasakė mama pelė, kai Puputis įbėgo į virtuvę. — Kągi veikei, kad visą rytą tavęs nemačiau?

— Mamyte, aš ruošiaus atostogoms. Man dar trūksta sūrio. Reikės turėti ką nors užkąsti.

— Bet Puputi, jei dabar tau duosiu sūrio, jis sudžius ligi atostogų. Juk dar trys savaitės. Tas sūris į akmenuką pavirs. Nė įkąst negalėsi!

— Aš tik nenorėjau nieko pamiršti, — susirūpino peliukas. — Gal ir tie kiti daiktai sudžius?

— Atsinešk čia tą savo lagaminą, vaikeli. Pažiūrėsim.

Puputis atvilko lagaminą. Jis buvo sunkus, nes akmenys gerokai svėrė. Mama pelė jį atidarė ir pažiūrėjo vidun.

— O kam tie akmenys, Puputi? Ir dar ta žolė?...

— Čia dėl viso ko, mamyte. Maniau, kad gal prie pležo nebus kur minkštai atsisėst. Būtų smagu turėti savo žolytę ant smėlio pasikloti ir savo akmenukus į jūrą mesti.

— Tavo žolytė tikrai sudžius, Puputi, — mamytė jį paglostė. — Prie jūros jos nė nereikės. Sėdėsim ant šilto, šilto smėlio ir bus labai minkšta. O akmenėlių tikrai ten bus. Nereikia vežtis iš namų. Dabar tu geriau eik ir iškratyk viską iš lagamino, o vėliau abu ruošimės kelionei. Gerai?

— Gerai, mamyte! Tik aš vistiek galvosiu apie atostogas ir apie jūrą. Dabar nėra peranksti pradėti džiaugtis, ar ne? — ir Puputis švilpaukdamas išsinešė lagaminą laukan.

TRUPUTĮ PAGALVOK

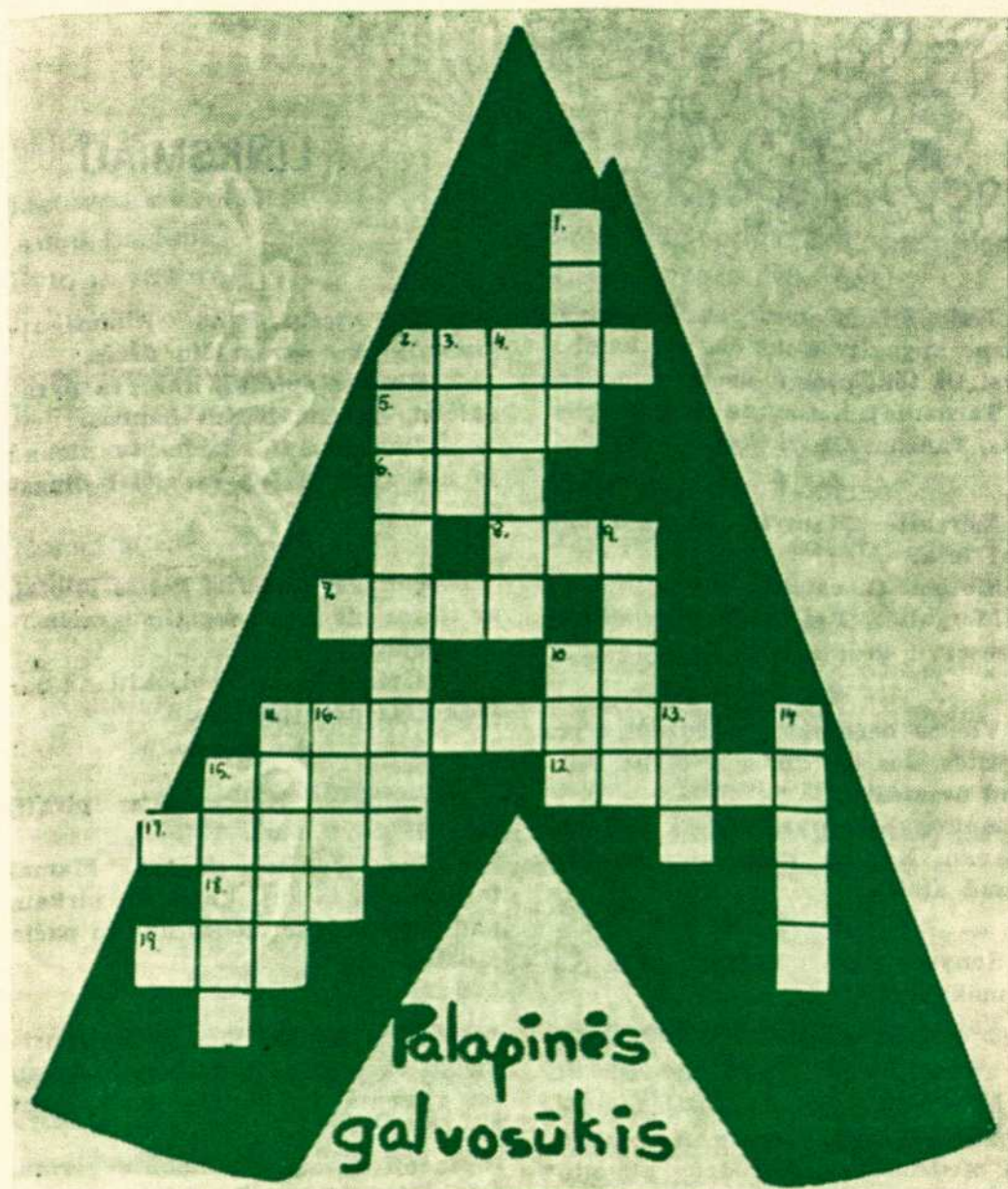
Pagalvokime kodėl...

1. Kodėl kartais gerai, kai medžiai auga prie namo, o kartais pavojinga?
2. Kodėl žmonių vasarnamiai yra daug mažesni už jų namus mieste?
3. Kodėl Jonas pasakė Tomui: "nebijok! Viskas bus gerai", kai jis jį pamatė prieš pat vaidinimą, žinodamas, kad Tomas turės vaidinti svarbią rolę? Kaip Jonas žinojo, kad Tomas bijo?
4. Kodėl vasarą nešiojam kitokius batus negu žiemą?
5. Kodėl vasarą kalnų upeliai vistiek turi daug vandens, nors retai lyja?

Pagalvokime kaip...

1. Kaip galima pasiekti upelio antrą pusę, nenorint sušlapti?
2. Kaip žinotum, kad paukštis krauna lizdą, nors to lizdo nematytum?
3. Kaip būtų lengviau įkopti į aukštą kalną? Su virve ar be?
4. Kaip sužinotum ar ežere saugu maudytis, jei nebūtų ko paklausti?
5. Kaip pajustum, kad miške šeško būta, nors jo nebūtum matęs?

Skersai:

2. Gardu.
5. Tuomet.
6. Viršutinis kūno sluoksnis
7. Kai nėra triukšmo, yra ...
8. Laikrodžio taksėjimo garsas.
10. Įvardis (mot. giminės)
11. Medžiaginė pastogė.
12. Ima į darbą.
15. Šonkaulis arba kaulas.
17. Kinematografas (sutrump.)
18. "Ta" — vyriškoj giminėj.
19. Vardininkas...

Žemyn:

1. Vainikus....
 2. Organizuotas vasarojimo būdas (daug.)
 3. Šalutinio sakinio jungtukas.
 4. Siuvimui priemonė.
 9. Daikto piniginė vertė.
 10. Įvardis (vyriškos giminės).
 11. Priešingybė žodžio "ponia".
 13. "Ima", būt kart. laike.
 14. Vaismedžių daržas.
 15. Priešingybė žodžio "kitas".
 16. Sinonimas žodžio "kitas".
- (Atsakymai 28 psl.)

LINKSMIAU

Kaimietis užėjo: Ar jūs norite mane apgauti? Koks čia per kambarys! Už toki pinigų neikvosiu.

Tarnautojas: Čia ne jūsų kambarys, Tamsta. Čia tik keltuvai!

Mergaitė: Mamytė, ką paukščiukai lesa?

Motina: O, vaisius..

Mergaitė: Bet kaip jie atidaro konservų dėžutes?

Vienas berniukas: Skruzdėlės yra keistos. Jos tik dirba ir dirba. Niekad nežaidžia.

Antras berniukas: O, aš taip nematau. Kai tik būna piknikas, jos visad ateina.

Senyvas ponas: Vaikeli, ar tu eini į mokyklą?

Vaikas: Ne, mane siunčia.

Miestietis: Šito medžio šakos tiesiog linksta nuo obuolių. Ar visi jūsų medžiai turi tiek daug obuolių?

Ūkininko duktė: Ne. Tik obelys.

Telefonas suskamba.

Mergaitė atsako: Klausau.

Balsas: Laba diena. Koks čia numeris?

Mergaitė: Jūs turėtumėt žinot. Jūs jį paskambinot!

Motina visaip bandė Rimutį atgrasinti nuo pyragaičių dėžės.

— Rimuti, spintoj, kur yra pyragaičiai, gyvena baisus baubas.

— Bet mamytė, kodėl tu niekad jo nekaltini, kai pyragaičiai dingsta?

Išsigandusi moteris: Ponas pilotai, ar tikrai jūs mus saugiai sugrąžinsite žemėn?...

Orlaivio pilotas: Nebijokit! Aš dar nieko čia nesu palikęs.

Mėsininkas: Ko norėtum pirkti, vaike?

Vaikas: Jaučio uodegą. Mamai taip patiko ta ana, kurią čia pirkau, kad ji prašė dar vienos nuo to pačio jaučio.

Motina: Jūrate, neužmiršk pasimelst už senelę, kad Dievas leistų jai gyventi, kol ji bus labai, labai sena.

Mažoji Jūratė: Ar nebūtų geriau, jei pasimelsčiau, kad Dievas ją padarytų jaunesne. Man atrodo, kad ji jau pakankamai sena.

Mokytoja: Sunku tikėti, bet mūsų kūne visad dega ugnis.

Mokinys: Aš tikiu. Žiemą net dūmai matosi.

Palapinės galvosūkių atsakymai — psl. 27. Skersai: 2. skanu, 5. tada, 6. oda, 7. tyla, 8. tik, 10. ji, 11. palapinė, 12. samdo, 15. šono, 17. kinas, 18. tas, 19. kas. Žemyn: 1. pina, 2. stovyklos, 3. kad, 4. adata, 9. kaina, 10. jis, 11. ponas, 13. ėmė, 14. sodas, 15. šitas, 16. anas.

MŪSŲ KŪRYBA

BERŽELIS

Lietuvos laukuose
Augo berželis,
Rytą ir vakare
Jį kedeno vėjelis.

Kasdieną saulutė
Jį glostė, mylavo,
Ir raiba gegutė
Dažnai jam kūkavo.

Norėčiau aš
Baltą beržą aplankyti,
Gegutės dainelę
Po juo išklausyti.

*Vilija Bilaišytė
8 metų
Chicagos Marquette Pk.
Lituanistinė mokykla*

PAVASARIS

Kai pavasaris ateis,
Linksmiau paukščiai sučiulbės.
Visas sniegas išgaruos,
Vaikai džiaugsmo daug turės.

Pradės žolelės augti,
Berniukai eis žuvaut.
Pradės gėlytės žydėti,
Voverytės norės šokinėti.

Visi vaikai ims šaukti,
Kad nori eiti lauk:
Per virvutę šokinėti,
Sviedinuką ritinėti.

*Yvutė Maziliauskaitė
4-A sk.
Toronto Maironio
šeštadieninė mokykla*

MANO VOVERYTĖ

Praėjusią vasarą buvo toks atsitikimas: prie savo namų pamaciau labai mažą gyvulėlį. Jis buvo toks mažas ir nematytas, kad ir pati išsigandau. Mažesnis už pelytę. Jo akutės buvo užmerktos, nežinojo, nei kur eiti, nei ką daryti. Aišku, jis turėjo dar savo vaikystės žūti.

Ką su juo daryti, aš nežinojau. Tada pašaukiau savo vyresnįjį brolių Paulių. O, jis drąsus! Jis labai paprastai — paėmė ant delno ir jį parnešė namo ir liepė man jį prižiūrėti, šerti ir girdyti. Ir aš jį šeriau: riešutėliais, girdžiau šaltu

vandenėliu. Patiko jam pas mane. Jis ėmė augti vis didesnis ir didesnis. Ypač išaugo ilga, pilka, tokia pasipūtusi uodegaitė.

Susidraugavau su juo, tai yra su ja, voveraite. Ji žinojo, kad aš ją išgelbėjau nuo pražūties ir dabar myliu. Ji mėgdavo man užšokti ant pečių, karstėsi ant galvos, taršė plaukus. Man tas, žinoma, patiko. Turėjau su kuo žaisti, juokauti. Net iš namų nenorėjau eiti.

Bet atėjo metas į mokyklą. Tada tik vakarais mudvi draugavom. Ji laukdavo manęs, o aš pasiilgdavau jos.

Kartą, ir tai buvo man nelaiminga diena, grįžtu iš mokyklos — voveraitės nėra. Kur ji? Ogi mama išleido! Tegul eina, iš kur atėjusi. Ten kažkur juk ir yra jos tikrieji namai. Namie visokių gyvulių ir taip per daug. Čia ne zoologijos sodas. Aš, aišku, verkt. Bet ką padarysi. Jeigu mama pasakė, tai reiškia, jog taip ir bus.

Bet visi žino, kad aš didelė neklaužada. Einu visvien į gatves ieškoti. Bet kur tu rasi! Kelias dienas lačiau atidariusi visas duris ir langus, vis laukiau, o gal taip sau ims ir atbėgs toji mano voverytė. Ne, ir vis ne. Liūdna man dabar be jos.

Žmonės, gerieji žmonės, paklausykite: gal kur pamatysit gatvėj tokią linksmą, ilgą, minkštą uodegą voveraitę, tai ji, tai mano tas užaugintas gyvulėlis. Pasakykite jai, kad aš jos labai ieškau. Liepkite jai truputį palaukti, o jūs tuo tarpu duokite žinią man. Pamatysit, kad tikrai ji mano. Aš tik pašauksiu ją, ir ji tuoj strikt man ant galvos. Jūs netikit? Tikrai.

Žmonės, gerieji žmonės, prašau!

Lidija Galvydytė,

Cicero Aukštesn. Lituanistikos

Mokyklos V kl. mokinė

K. DONELAIČIO LITUANISTINĖS MOKYK. MOKINIŲ KŪRYBA

BIRŽELIS

Birželi gražus, birželi mielas!
Laukia išsiilgę tavęs kiekvienas.
Dienelės ilgos, saulutė šviečia...
Visus į lauką mus žaisti kviečia.

Petrai ir Jonai vardines švenčia,
Bet daugel lietuvių Sibire kenčia.

LIEPA

Vasarėlė įpusėjo.
Liepos medžiai sužydėjo,
Gėlės puošia žalią lanką,
Bitės žvimbia, medų renka.

Kas gyvena Lietuvoje
Į Alvitą nuvažiuoja,
Nes Alvite, kaip žinai,
Šventos Onos atlaidai.

Koks ten paukštis aukštai skrai-
Per Atlantą skristi bando?! [do?
Tai ne paukštis, tai lėktuvas:
Tam lėktuve — du lietuviai.

Vienas Darius, kits — Girėnas.
Savo "paukštį" pasiėmę
"Lituanica" vadino,
Lietuvą pasiekt ketino.

Nugalėjo jie Atlantą,
Pasiekė Europos krantą,
Ten ir žuvo mūsų didvyriai,
Pasiryžę, drąsūs vyriai.

RUGPIŪTIS

Žolinės šventėj pageltusios
varpos
Kviečia į talką tiek jauną, tiek
seną.
Rugpiūtyje gimęs ilgai
vadovavęs,
Lietuvos prezidentas Antanas
Smetona.

Vyrai — mūrai, ažuolai —
Gelsvus rugius piauna,
O mergelės — pėdus riša
Ir į gubas krauna.

Reikia piauti ir vėl sėti,
Jei nori turėt duonos.
Nedaug tenka pailsėti,
Kol prikrauni kluonus.

Dovana "Eglutei"

Miela "Eglute",

Hartfordo Jaunučių Skaučių
Mėlynasis Būrelis sutaupė \$4.00
gerajam darbeliui. Mes juos siun-
čiame tau, "Eglute", kad pasiųs-
tumėte šį vaikų laikraštėlį netur-
tingai mergaitei, kuri negali užsi-
sakyti "Eglutės". Mes linkime,
kad "Eglutė" visados žaliuotų ir
lankytų visus lietuvių vaikus.

Mėlynas būrelis:

Danutė Šliogerytė
Daivutė Šimanskytė
Laimutė Daskutė
Vitutė Šliogerytė
Virginia Alexandravičiūtė

Nauja knyga

Danutė Brazytė-Bindokienė, KE-
TURKOJIS UGNIAGESYS. Pasa-
kojimas apie šuniuko Taškiuko
nuotykius darželio ir pradžios
mokyklos amžiaus vaikams.
Gausiai iliustruota dail. Zitės So-
deikienės. Didelio formato 40 psl.
Išleido "Lietuvių Dienų" leidykla,
4364 Sunset Blvd., Hollywood,
Calif. 90029. 1964. Kaina 2 dol.

Jauna rašytoja D. Brazytė-Bin-
dokienė gerai pažįsta vaikų psi-
chologiją ir moka jiems suprantā-
ma kalba papasakoti paklydusio
šuniuko nuotykingą gyvenimą,
jam patekus pas ugniagesius.
Gera, taisyklinga, literatūrinė
kalba, sąmojingi, Taškiuko dialo-
gai su katinu Pelių Pabaisa, su
kanarėle ir kitais sutiktais drau-
gais ir nedraugais kelia įdomu-
mą kiekvienam skaitytojui.

Regina Alexandravičiūtė
Loreta Zdanytė
Irena Virkutytė
Danguolė Virkutytė
Aldona Petruškevičiūtė
Aldona Vitėnaitė
Gailė Jucėnaitė

Mielos jaunutės skautės,

"Eglutei" tikrai džiugu, kad jūs
norite surasti jai naują draugę —
skaitytoją. Ji įvertina jūsų auką
ir tikisi, kad ir toliau bandysite
plėsti jos draugų ratelį.

Jums visoms nuoširdžiai
dėkinga,

"Eglutė"

ALP-178
Larch

Birželio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ
Bonifacas, Kirija / Kantvydas, Dauga
6. Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Zostautas, Germinė
9. Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvaidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efremas, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. TĖVŲ DIENA
Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Sudargas, Minijs
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Ema / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. Petras ir Povilas, Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

EGLUTĖ sveikina visus, kurie Švenčia vardines!